

βδέλλα αὐτὴ προσεκολλήθη ἐπὶ μικρᾶς ἀρτηρίας τοῦ δεξιοῦ κροτάφου καὶ τόσον ὠμοιάζε πρὸς τὰς συνήθειαι, ὥστε τὸ λάθος πολὺ ἀργὰ ἀνεκαλύφθη.

«Χάριν προλήψεως ὁμοίων ἀπεικτέων. Ἡ φαρμακερὰ βδέλλα τῆς Καρλοττεσβίλλης διακρίνεται τῶν κοινῶν ἐκ τοῦ μαύρου αὐτῆς χρώματος καὶ τῶν ὀφιοειδῶν τῆς κινήσεων».

Συνδιελεγόμεν μετὰ τοῦ συντάκτου τῆς ἐφημερίδος, περὶ τοῦ παραδόξου τούτου συμβάντος, ὅτε ἐσκέφθη νὰ τὸν ἐρωτήσω διατὶ ἐγράψε τὸ ὄνομα τοῦ μακαρίτου Βέδλο.

— Θὰ εἴχετε, τῷ εἶπον, ἀφορμὴν τινὰ διὰ νὰ τὸν γράψετε οὕτω· πάντοτε νομίζω, ἐγράφετο μὲ ε εἰς τὸ τέλος.

— Ἀφορμὴν; καμμίαν τῷ ὄντι ἀπήντησεν ὁ συντάκτης· εἶνε ἀπλοῦν τυπογραφικὸν λάθος. Εἰς ὅλους εἶνε γνωστὸν, ὅτι ὀνομάζεται Βέδλο μὲ ε, καὶ οὐδέποτε ἐγράφη τὸ ὄνομά του ἄλλως.

Ἴδου, ἐπιθύρισα, ὅτε ἀπηρχόμην ἐκεῖθεν, ἰδοὺ μία ἀλήθεια, παραδοξότερα τῆς πλέον ἀλλοκότου μυθοπλαστίας· διότι Βέδλο χωρὶς ε, εἶνε ἀκριβῶς τὸ ὄνομα τοῦ Ὀλδέβ ἀντεστραμμένον. Καὶ ἐκεῖνος λέγει τοῦτο τυπογραφικὸν λάθος!

Κ Ι ΠΡΑΣΣΑΣ

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Τὰ πιζέλια. Πρόκειται διὰ τὰ χλωρὰ πιζέλια, ὧν εἶνε ἡ ἐποχὴ, καὶ περὶ ὧν ἐπομένως ὀλίγα λέξεις δὲν εἶνε, νομίζω, περιτταί. Δι' ὅσους ἀρέσκονται εἰς τὴν ὀνοματολογία, σημειῶ ὅτι τ' ὄνομα παράγεται ἢ ἐκ τῆς ἀρχαίας Πελοποννησιακῆς Πισατίδος — ἢ ἀποικοὶ οἱ κτίσαντες τὴν ἐν Ἰταλίᾳ Πισαν — ἢ ἐκ τῆς λέξεως πίπτειν, πῖσαν. Ἐἰ εἰδήμονες ἄς ἐκλέξωσι μετὰξὺ τῶν δύο. Ὅπως δὲ ποτε, τὸ εὐχυμον αὐτὸ ὄσπριον, πρέπει νὰ σπειρηθῆται εἰς γῆν ἐλαφρὰν, εὐφορον, καλλιεργημένην, καὶ μὴ σπαρεῖσαν προηγουμένως διὰ τοῦ ἰδίου ὀπωρίου, διότι οὕτω μόνον παράγεται δαψιλές.

Ἐκ τῆς ἱστορίας μανθάνομεν, ὅτι τὰ πιζέλια ἦσαν ἀνέκαθεν περιζήτητον φαγητὸν, κινήσαν Ἑλλήνων καὶ Λατίνων συγγραφῶν, τὸν ἐνθουσιασμόν, μὴ ἐξαιρουμένου οὐδὲ τοῦ αὐστηροῦ Εὐπόλιδος, τοῦ ἀρχαιοτάτου τῶν κωμωδιογράφων, καὶ τρελλαίνον τὸν αὐτοκράτορα Τίτον. Οἱ ἰατροὶ δὲν τὰ κακολογοῦν, καὶ εἶνε βεβαίον ὅτι εἶνε εὐπεπτα καὶ θρεπτικά, ἰδίως δι' ὅσους ἔχουν ἀνεσιν νὰ χωνεύουσιν ὅ,τι τρώγουν, καὶ πλειότερον τὰ χλωρὰ ἢ τὰ ξηρά.

Μαγειρεύονται δὲ κατὰ διαφόρους τρόπους. Παρ' ἡμῖν συνηθέστερος εἶνε ὁ μὲ ἀρνὶ διαχρισμένον — alias γιαχρισμένο — καὶ ὁ εἰς πουρὲ διὰ τοῦ βουτύρου. Ἄλλοθι — λ. χ. ἐν Ἰταλίᾳ — τὰ τρώγουν ὡς σοῦπαν εἰς τὸ ζουμι τοῦ κρέατος, καὶ βεβαίῳ γευσάμενος ὅτι εἰσὶν ἐξαιρετὰ οὕτω, διαχρισμένα ἀπλῶς μὲ κρόμμυα καὶ λίπος ἢ βούτυρον, τσιγαρισμένα μὲ

βούτυρον ὡς τὰ μακαρόνια, καὶ ἄλλως ἔτι. Εἰς τὸ Χιλὶ τῆς Ἀφρικῆς, κατασκευάζεται ἐξ αὐτῶν καὶ εἶδος ζύθου — ἡ chicha de cloja — προσφιλεστάτου τοῖς Χιλιώταις.

Τέλος, ξηραίνονται τὰ πιζέλια ὡς ὄλα τὰ ἄλλα ὄσπρια καὶ διατηροῦνται χλωρὰ εἰς τὸ ὕδωρ καὶ τὸ ὄξω, ἐὰν συλλεχθῶσιν ἐντελῶς ὄριμα καὶ καθαρισθῶσι καὶ ἀπὸ τὸν λεπτότατον φλοιὸν τὸν περιενδύοντα τοὺς κόκκους τῶν. Τὰ οὕτω διατηρηθέντα πιζέλια πρέπει νὰ πλυθῶσιν εἰς κρύον νερὸν, καὶ εἶτα νὰ φαγωθῶσι.

*

Τὸ χειροφίλημα. Εἶνε ἔθιμον πανάρχαιον, ἀφοῦ καὶ ὁ Σολομὼν λέγει αὐτὸν μοχθεὶ κόλαξ, προστάτου χειρᾶς ἀσπαζόμενος, καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν, ἀρχαίοι λαοὶ ἠσπάζοντο τὴν χεῖρα τῶν θέλωντες νὰ χαιρετίσωσι τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην. Ὁ Κολόμβος, εἶδε νὰ πράττωσι τὸ αὐτὸ οἱ Ἰνδοὶ τῆς Ἀμερικῆς, ὅταν τὴν ἀνεκάλυψε. Καὶ τινες τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων, ἐχαιρέτιζον τοὺς θεοὺς στέλλοντες αὐτοῖς φιλήματα διὰ τῆς χειρός. Παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις δὲ ὁ μὴ φιλῶν τῶν ἀγαλμάτων τὰς χεῖρας ἐθεωρεῖτο ἄθεος.

Τὸ χειροφίλημα δὲν εἶνε βεβαίως πρᾶγμα τόσῳ ἀθῶν, ὡς πρὸς τὰς νέας. Ἐν φίλημα ἐπὶ τῆς χειρός μιᾶς νέας ὠραίας, εἶνε ὁμολογία δυσκόλως συγκρατουμένου πόθου, ὅπως τοῦτο ἀποτεθῆ ἐπὶ τῶν ροδίνων χειλέων! Ὅπως δὲ ποτε, τὸ ἰποτικὸν τοῦτο ἔθιμον ἐξέλιπε μὲ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, μόλις διατηρούμενον εἰς αὐτὰς τινὰς καὶ θεάτρα — καὶ διὰ τοῦτο θεωρεῖται θεατρικὸν παντοῦ ἄλλοθι — καὶ ἀντικατασταθὲν ὑπὸ τῆς προσφορᾶς τοῦ βραχίονος, περὶ ἧς ἄλλοτε.

*

Ἡερίος γος ἐμφύλιος. Δὲν πιστεύω νὰ γίνονται καθ' ἡμέραν γεγονότα ὡς τὸ κατωτέρω, καὶ διὰ τοῦτο σὰς τὸ διηγοῦμαι, βεβαίως ὅτι θὰ εὐχαριστήθητε ἀναγινώσκοντες. Ἐγγὺς τῆς Νεαπόλεως ὑπάρχουν δύο γειτονικά χωρία, ὁ Ἅγιος Ἐρασμος καὶ τὸ Σίρικο, ὧν οἱ κάτοικοι, μεθ' ὄλην τὴν παροιμίαν «Θεὸς καὶ γείτονες», ἀλληλομισοῦνται μανιωδῶς πρὸ πολλοῦ, καὶ οὐδὲ ὅπως συγκοινωνοῦσιν. Ἐντεῦθεν ρήξεις συχναὶ μετὰξὺ τῶν καὶ διὰ κάθε φύλλου κήδημα. Οὐδέποτε δὲ νέος τοῦ ἐνὸς χωρίου, ἐννοεῖται, ἠγάπησε νέαν τοῦ ἄλλου.

Ἄλλ' οἱ νέοι Ἀντωνόπουλος καὶ Κυριακόπουλος — ὡς θὰ ἐλέγομεν, ἐκμωραϊτίζοντες τὰ ἰταλικά τῶν ὀνόματα — ἐκ Σέρικου, ἀθετήσαντες πρὸ τίνος τὸ ἔθιμον, ἠγρευσαν δύο ἐρωμένας εἰς τὸν Ἅγ. Ἐρασμον, αἵτινες ὁμως, μετὰ μικρὸν τοὺς ἠμέλισαν χάριν ἄλλων ἐξ Ἅγ. Ἐράσμου. Τὴν προχθὲς Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς κατὰ τοὺς καθολικοὺς, οἵτινες καὶ Πάσχα τῶν ρόδων τὴν ὀνομάζουσιν, οἱ ἐραστὰὶ τῶν χωρίων τούτων ἐορτάζουν κατὰ παράδοξον τρόπον, ὃν ὀνομάζουσιν φιοράτα. Τὴν νύκτα δηλ. τοῦ Σαββάτου ἀφίνουσιν ἐπὶ τῶν κατωφλίων τῶν κυριῶν

τῆς καρδίας των, μεγάλας ἀνθοδέσμας, σημαίνουσας πίστιν καὶ σταθερότητα· ἀν' ὁμοῦ θέλουσι νὰ δηλώσουσι καταφρόνησιν κ. λ., ἀφίνουσι σαπρὰ χόρτα, τομάτες, καὶ εἴ τι χόρτον, δίδου τῇ ἐπιούσῃ ἀφορμὴν δυσaráστων βεβαίως σχολίων εἰς ὄλον τὸν τόπον.

Λοιπὸν, τὸ παρελθὸν Σάββατον, πρὸ τῶν θυρῶν τῶν εὐειδεστάτων νεανίδων τοῦ Ἁγ. Ἐράσμου, ἀπετέθησαν ὑπὸ τῶν ἐραστῶν των, κατὰ τὸ ἔθος, πολλὰ ἄνθη. Ἄλλ' οἱ Συρικιῶται, κακῶς παίζοντες, τ' ἀντικατέστησαν ὅλα δι' ἀγκιναρῶν, χόρτων κ. λ. Τὸ πρῶτ' τῆς Κυριακῆς τὸ γεγονός ἀνεκαλύφθη, καὶ τὰ μίση ἐξέσπασαν. Ὀμιλοὶ χωρικῶν περιεφέροντο ὀπλισμένοι παντοίως, ἀπειλητικώτατα.

Περὶ τὸ ἀπόγευμα οἱ Συρικιῶται Ἄντωνόπουλος καὶ Κυριακόπουλος, πατήρ καὶ υἱός, καὶ τινες ἄλλοι συγχωρικοὶ των, εἰσῆλθον εἰς τι οἶνονπωλεῖον, κείμενον ἀκριβῶς μεταξὺ τῶν δύο χωρίων, ὅπου μετ' ὀλίγον εἰσῆλθον καὶ ὁ — 7 ἐκ τοῦ Ἁγ. Ἐράσμου. Οἱ πρῶτοι, προσέφερον οἶνον εἰς τοὺς δευτέρους· ἀλλὰ τούτων μὴ δεχθέντων, ἤρξαντο σκώπτοντες τὸν Ἁγ. Ἐράσμον καὶ τοὺς κατοίκους του. Ἐἰ ἐν τῷ οἶνονπωλεῖω τελευταῖοι οὗτοι, παραυτίκα ἐπλησίασαν τοὺς ἐμπαιζόντας, ἐξήγαγον μαχαίρια καὶ κουμπούρια, ὕψωσαν τὰς ράβδους, καὶ ἡ μάχη—σωστὴ καθ' ὅλα, μὰ τὸν Θεόν! — ἤρξατο εὐθύς. Ἄλλ' ὁ χώρος ἦτο στενός, καὶ οἱ πολεμοῦντες, κοινῇ συμβάσει, ἐξῆλθον εἰς τὴν αὐλὴν κ' ἐκεῖ πλέον, ὡς σκύλοι ἄγριοι, ἐπέτεθησαν κατ' ἀλλήλων Πίπτει μετ' οὐ πολὺ εἰς νεκρὸς, καὶ οἱ πυροβολισμοὶ καλοῦσι πολλοὺς ἐξ ἀμφοτέρων τῶν χωρίων εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, ἧτις ἐξηκολούθησεν ἐπὶ ἡμίσειαν ὄλην ὥραν, καθ' ἣν ἐφανεύθησαν τρεῖς ἄλλοι, κ' ἐπληρώθησαν πέντε καιρίως διὰ μαχαίρῶν ἢ ράβδων, καὶ πάντες οἱ λοιποὶ ἐλαφρῶς!!

Ἐληξε δὲ ὁ ἐμφύλιος οὗτος, ἀφοῦ πάντες ἐπληρώθησαν οὕτω, καὶ συνελήφθησαν ὑπὸ τῶν θαυμασιῶς προσδραμόντων μακρόθεν χωροφυλάκων, πλὴν τινῶν ἀποδράντων, ἀλλὰ καταζητουμένων ἐν τῶν ῶτάτα.

*

Βιβλιογραφικά. Σημειῶ ὡδὲ τοὺς τίτλους ἐνίων ἐκ τῶν σημαντικωτέρων ἀρτιφανῶν δημοσιευμάτων, μὴ δυνάμενος διὰ τὸ στενὸν τοῦ χώρου νὰ πράξω πλειότερον, καὶ νομίζων χρήσιμον τὴν σημεῖωσιν διὰ τοὺς ἀναγνώσττας τῆς «Φιλολογικῆς». Ἐν Παρισίοις συγκινεῖ ἄκρως τὸ κοινὸν τὸ νεώτατον τοῦ Δωδὲ μυθιστόρημα «Ἀθάνατος», δημοσιευόμενον περιοδικῶς ἐν τῇ «Illustration». Τὸ αὐτὸ ἔργον δημοσιεύεται ταῦτοχρόνως, συγκινοῦν ὁμοίως, ἐν τῷ περιοδικῷ Commedia umana τοῦ ἐκδότου Songuquo τοῦ Μιλάνου. Αὐτόθι ὁ ἐκδότης Dumolard, ἐξέδωκεν ὠραίαν μετάφρασιν τῆς ἀσθενείας τοῦ αἰῶνος». τοῦ γερμανοῦ Max Nordan. Ἐν Augsburg ὁ συγγραφεὺς Geiger ἐδημοσίωκε περιεργότατον ἔργον, τὸ Der Selb-mord in klassischen Alterthum (ἡ αὐτοχειρία ἐν τῇ κλασικῇ ἀρχαιότητι). Ὁ Muntz ἐν Παρισίοις, ἐξέδωκε διὰ τοῦ ἐκδότου Leroux «Σπουδὰς εἰκονογρα-

φικὰς καὶ ἀρχαιολογικὰς τοῦ Μεσαιῶνος» σπουδαιοτάτας διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης. Τοῦ Allard ἐξεδόθη τὸ 3ον τεῦχος τῆς λαμπρᾶς ἱστορίας τοῦ χριστιανισμοῦ, φθάνον μέχρι τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ ὀνομαζόμενον Les dernières persecutions. Ἐν Τορίνῳ ἐξεδόθη (Unione tip-eel) Μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Βολαπυκικῆς εἰς ἐξ ὥρας (διατὶ νὰ τὰς χάσῃ τις καὶ αὐτάς;). Ἐν Μιλάνῳ λαμπρὰ ἰταλικὴ ἐκδοσις τοῦ βιβλίου «Ἄστρα» τῆς Dito et idem, ἧτις εἶνε ἡ βασίλισσα τῆς Ρουμανίας. Αὐτόθι, τοῦ Ἰουλ. Καρότη Passaggiata nella Magna Grecia, πολὺ ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνας ἐνδιαφέρουσαι. Ἐν Παρισίοις ἐν τῇ Bibliothéque philosophique contemporaine τοῦ ἐκδότου F. Alcan ἐδημοσιεύθη ἡ Criminologie τοῦ ἐνταῦθα καθηγητοῦ τοῦ ποινικοῦ δικαίου Garofalo, ἔργον ὄντως μέγα. Ἐν Τορίνῳ ἤρξατο ἐκδιδομένη ἡ Italianische Nachrichten, ἐφημερίς λιθογραφημένη, παρὰ τὸ γερμανικὸν κείμενον ἔχουσα τὴν κατὰ λέξιν ἰταλικὴν μετάφρασιν, χρησιμωτάτη ἄρα διὰ τοὺς σπουδάζοντας τὴν γερμανικὴν ἰταλούς. Παρὰ τῷ ἀνωτέρῳ Alcan ἐν Παρισίοις ἐξεδόθη La morale des stoiciens, βιβλίον φιλοσοφικώτατον ὄντως.

Δὲν ἐκτείνω πλειότερον τὴν πεταχτὴν αὐτὴν σημεῖωσιν, ἐπιφυλασσόμενος νὰ τὴν καταστήσω προσεχῶς πληρεστέραν τακτικώτεραν, καὶ μᾶλλον ἐνδιαφέρουσαν.

*

Μία πρακτικὴ συμβουλή. Ὅταν ἡ ἡμικρανία ἄρχεται προσβάλλουσα, εἶνε δυνατόν νὰ ἀποσοβηθῇ ἐφαρμοζόμενων ἐπὶ τῶν κροτάφων δύο τεμαχίων λεμονίου, ραντισθέντων δι' αἰθέρος. Ἄν τοῦτο δὲν ἀρκῆ, βοηθεῖται ὑπὸ ἀφεψήματος θερμοῦ τεύου, ἐν ᾧ πρῶν ἀπεστίφθη ὁ ὀπὸς ἐνός λεμονίου.

*

Τὸ ἀνέκδοτον. Ὁ κύριος: — Μαρία, μοῦ ἔφερες δύο ὑποδήματα γιὰ τὸ ἴδιο πόδι! Τὶ διάβολο! Δὲν βλέπεις;

Ἡ ὑπηρετρία, ἐξελοῦσα καὶ πάλιν ἐπιστρέψασα — Μὰ, ἀφεντικὸ, εἶδα καλὰ καὶ τὸ ἄλλο τὸ ζευγάρι, καὶ εἶνε καὶ αὐτὸ ὁμοιο μὲ τοῦτο!

ΧΑΡ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ἄπο τινος πολλὰ κυρία ἤρξαντο καὶ παρ' ἡμῶν φιλολογοῦσαι. Ἡ Γαλλία κατέχει οὐχὶ ὀλίγους διασήμους συγγραφεῖς τοῦ ἐτέρου φύλου, γὰρ τὸς ὑπὸ διάφορα ψευδῶνα, αἵτινα καὶ ἡμῶν εἶνε οἰκεία· τινῶν ταύτων σημειοῦμεν ἐν αὐτῶν τὰ ἀληθῆ ὀνόματα. Wanda de Dunajow εἶνε τὸ ψευδῶνον τῆς κυρίας Σαρὲ Μαζέχ. Camille Bias ἐπιλέγεται ἡ κ. Μαρτέν. Pierre Coeur, ἡ κ. Δὲ Βοαζέν. Camille Henri, ἡ κ. Δελλὰ Ρόκκα. Rènè de Camors, ἡ κ. Κλημεντία Ἀλτμπερ. Olivier Lavoisy, ἡ κ. Ἰουλιέττα Φλερὸ· Daniel Darç, ἡ κ. Ρενέ· Cyp, ἡ κ. Δὲ Μαρτέλ· Genevraye, ἡ κ. Ζανβιὲ δὲ λὰ Μότ· Henry Greville, ἡ κ. Δουράν· Mary Summers, ἡ κ. δὲ Φουκῶ.